

Zsuzsa Bánk: Világos napok

(Részlet a regényből)

A cirkuszi lány

Amióta eszemet tudom, ismerem Aját. Alig emlékszem, hogy milyen volt előtte az élet, amelyben ő még nem szerepelt, el sem tudom képzelni, milyenek lehettek nélküle a napok. Aja rögtön megtetszett nekem. Hangosan és érthetően beszélt, és olyan szavakat ismert, mint a csengőgyűrű és a vándorcirkusz. Mások között aprónak látszott, kicsiny kezével, lábával, ám hogy ezt ellensúlyozza, hosszú mondatokat mondott, amiket alig lehetett követni, mintha csak meg akarta volna mutatni, hogy ő hangosan is tud beszélni, hibátlanul, és szünet nélkül. Abban az évben költözött hozzánk, amikor nekünk, gyermekeknek nem volt annál nagyobb móka, mint hogy egymás neveit visszafelé mondjuk, és hangosan kiáltozzuk: „Retep!”, „Itteb!”. Aját mindig csak Ajának hívták.

Egymásra találtunk, úgy ahogy csak a gyermekek tudnak, könnyen, tétovázás nélkül, és mihelyt belekezdünk első játékunkba, feltettük első kérdéseinket, együtt töltöttük napjainkat, felfűztük őket egy végtelen láncra, és kellemetlennek éreztünk minden egyes megszakítást, amivel mások szétválasztottak minket. Amikor Aja átjött hozzám, hangtalanul nyitotta ki kertkaput. Senki sem tudta csendesén kinyitni és becsukni, mert ez egy hatalmas, görgőkön álló kapu volt, amely minden látogatót már a bejárati ajtóhoz vezető utolsó lépések előtt bejelentett, és aminek a zaját a tető alatt és a kert leghátsó sarkában is hallottuk. Csak Aja nyitotta ki a kapukat olyan csendesén, hogy senkinek sem tűnt fel, ahogy az sem, hogy átfutott az udvaron, én meg csodálkoztam, hogy milyen halk tudott lenni, milyen észrevétlenül volt képes jönni, menni.

Biztosan nyáron találkoztunk, nyáron, ami Aját körülvette, ami mintha övé lett volna, ahogy övé volt a fény, a por, a hosszú világos este, amint kabát és cipő nélkül, egy sárga kalapban, amelyet édesanyja szekrényében talált, járta körbe a nyarat, mint egy nagy, világos házat, ahol a szobák ajtó nélkül futnak egymásba. Sietve megöleltük, megcsókoltuk egymást, ahogy a lányok között szokás - jöllehet, Aja ezt senki mással nem csinálta, még később sem - és többé nem hagytuk el a másikat. Nem tudom, hogy Aja miért pont engem választott, miért engem hívott az életébe, amely különbözött mindattól, amivel azelőtt találkoztam, más volt, mint minden, amiről tudtam. Távolinak tűnt, nagyobbak, tágasabbnak, mint az enyéim, és egy olyan helyen játszódtam, ahol nem volt sem idő, sem határ. Nem tudom, mi volt az, ami őt a közelembe sodorta, mások helyett hozzám vonzotta, hozzám kötötte, egyáltalán mi lehet az, amely rávesz minket, hogy egymást válasszuk. A viselkedésem, ahogy szaladgáltam a réten, köveket dobáltam a vízbe, dalt énekeltem, vagy csak az, hogy nem volt senki, aki Aja mellett lehetett volna ezen a helyen, ezeken a napokon? Azért voltunk csupán együtt, mert később sem jött senki, aki a helyemet elfoglalhatta volna? Soha nem kérdeztem Aját erről, és ma már nincs többé jelentősége. Ma vagyunk, akik vagyunk, nem beszélünk erről, nem keressük az okokat.

Fordította: Bohner Adrián 11. B

2014. április